

Ю. Шкрумеляк

СТРІЛЕЦЬКА

ПИСАНКА

40.
УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР
ня Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка
Львів, Ринок ч. 10.
ч. 40.

ЮРА ШКРУМЕЛЯК

СТРІЛЕЦЬКА ПИСАНКА

ЗБІРНА СЦЕНІЧНА ВИСТАВА

НА ВЕЛИКОДНІ І ВЕСНЯНІ ДНІ

Л Ї В І В.

ДРУКАРНЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА.
1938.

Видання Книгарні Наукового Т-ва ім. Шевченка

Львів, Ринок ч. 10.

Бібліотека „Український Театр“:

1. Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), MARTIN БОРУЛЯ. Комедія на 5 дій Львів, 1926. Друге видання. (През. Нам. 11/3 1892, ч. 2396. — Дир. львів. пол. ч. 7603/892) 1.50
2. 2 а. Кропивницький М., ДАЙ СЕРЦЕВІ ВОЛЮ, ЗАВЕДЕ У НЕВОЛЮ. Драма в 5-ти діях і 6-и одмінах. Львів, 1921. (През. Нам. 24/9 1888, ч. 10268. — Дир. львів. пол. 22539/888) 2. вид. 1.60
3. Кропивницький М. — Шевченко, НЕВОЛЬНИК. Драмат. малюнки у 5-ти одмінах. Перер. з поеми Т. Шевченка „Невольник“ М. Л. Крп. Львів, 1927. 2. видання. (Дир. львів. пол. 21/4 1922) 1.50
Партитура до „Невольника“ на спів і мал. орх. 5.—
4. Шевченко Т., НАЗАР СТОДОЛЯ. Драма в 3. діях. Львів, 1921. (През. Нам. 864, ч. 4431. — Дир. львів. пол. ч. 7146/864) 1.50
Партитура „Вечорниці“ на спів з фортеп'яном 4.50
5. Артемовський Семен, ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ. Опера в 3. діях. Львів, 1921. (През. Нам. 9/3 1866, ч. 1883. — Дир. львів. пол. ч. 5668/866) : : : : : 1.50
6. Старицький, ОЙ НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ, ТАЙ НА ВЕЧЕРНИЦІ. Народня драма зі співами в 5-ти діях. Перерібка Александрова. Друге видання. Львів, 1927. (Дир. львів. пол. 21/4 1922) 1.60
Партитура до „Ой не ходи Грицю“ на спів і фортеп'ян 4.50
Партитура до „Ой не ходи Грицю“ на спів і малу охрестру 5.—
7. Б. Грінченко, ЯСНІ ЗОРІ. Драма в 5-ти діях. Львів, 1922. (През. Нам. 8/3 896, ч. 3191. — Дир. львів. пол. ч. 10768/896) 0.90
8. Тогобочний, ЖИДІВКА ВИХРЕСТКА. Драма в 5. діях. Львів, 1922. 2-ге видання 1.50
9. Манько Л., НЕЩАСНЕ КОХАННЯ. Народня драма на 5 дій зі співами і танц. Львів, 1923 (ч. 1798/497 ex 1925) 2.00
10. Квітка-Основяненко, СВАТАННЯ НА ГОНЧАРІВЦІ. Укр. оперета в 3. діях. Львів, 1928. Друге видання. (През. Нам. 23/6 864. ч. 100060. — Дир. львівської поліції ч. 18302/864) 2.00
Партитура до „Сватання на Гончарівці“ з форт. і ма-лою орхестрою 10.—
11. Микола Курцеба, СВІДКИ. Жарт на 1 дію. Львів, 1923. (Дир. львів. пол. 29/5 1922, ч. 1153/4977 922) 0.60
12. Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), РОЗУМНИЙ І ДУРЕНЬ. Комедія на 5 дій. Львів, 1923. (Дир. львів. пол. 4 VI 1925, ч. 1284/ст. 497/25) : : : : : 1.25
13. Кропивницький М., ПОШИЛИСЬ В ДУРНІ. Жарт на 3 дії. Львів, 1923. (Пр. Нам. 18/11 886, ч. 11308. і Дир. львів. пол. ч. 27591/886) 1.50

СК
10

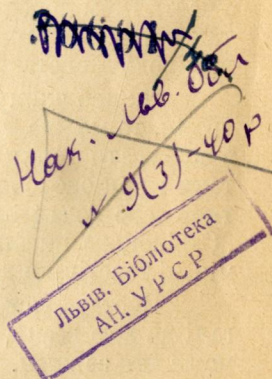
УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР
Видання Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка
Львів, Ринок ч. 10.
Ч. 40.

ЮРА ШКРУМЕЛЯК

СТРІЛЕЦЬКА ПИСАНКА

ЗБІРНА СЦЕНІЧНА ВИСТАВА

НА ВЕЛИКОДНІ І ВЕСНЯНІ ДНІ

ЛЬВІВ.
ДРУКАРНЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА.
1938.

З М І С Т

Перша Частина

Через страсти до Воскресення. (вступне слово)

СВІДОК ВОСКРЕСЕННЯ, містерія в 1 дії

Чудо в Єрусалимі, деклямація

ЖАЙВОРОНОК НА ГОЛГОТІ, деклямація

За поміч Христові, деклямація

ТРИ КАМІНЦІ, деклямація

МАТИ БОЖА У ПИЛАТА, деклямація

ПИЛАТ УМИВАЄ РУКИ, вірш Івана Сорокато

ВІН ВОСКРЕС, інсценізація для дітей

СЕМЕНКОВІ ПИСАНКИ, деклямація

Друга Частина

ЄРУСАЛИМСЬКІ КРАШАНКИ, інсценізація

В ту пресвітлу днину, деклямація

ПТАШИНА БОЖОЇ МАТЕРІ, деклямація

СТРІЛЕЦЬКА ПИСАНКА, сценічна картина в 1 дії

ЗАВВАГА ДО ПРОГРАМИ

Цій великодній виставі дали ми назву „Стрілецька Писанка“, від назви сценічної картини зі стрілецького життя, яка закінчує програму. — Як бачимо, в програмі є деякі точки, що їх могли виконати і діти. Це інсценізація „Він воскрес“, що закінчує першу частину цієї вистави, і деклямації: „За поміч Христові“, „Три камінці“ і „Семенкові писанки“, та і деякі інші деклямації могли виконувати діти-школярі. І буде добре, коли в цій виставі візьмуть участь крім дорослої молоді (аматорів) теж діти. Та можна зробити так, що діти влаштують собі зі згаданих точок свою окрему дитячу великодню виставу.

Якщо б якому Гурткові було за трудно виконати всі точки програми, то можна програму скоротити, однак все варто вважати, щоб виконувати точки програми в такій перзі, як тут у книжці. Всеж таки і при скороченій програмі варто відіграти обидві сценічні картини, або бодай інсценізацію „Єрусалимські крашанки“ і картину „Стрілецька писанка“ та віддеклямувати ті точки, що в змісті відмічені товстішим друком.

Вистава годиться на сцену не тільки на сам Великдень, а взагалі на всю весну, до Вознесення, а картина „Стрілецька Писанка“ може йти завжди.

Права передруку застережені

ЧЕРЕЗ СТРАСТИ ДО ВОСКРЕСЕННЯ!

(Слово, виголосити на сцені перед виставою)

Рік-річно, коли надійде День Воскресення й зазвонять великодні дзвони, пригадуємося над тією Тайною, що довершилася колись у Єрусалимі. Загадуємо наново ті муки й смерть Сина Божого та пригадуємо собі, що Ісус терпів і вмер на хресті, щоб спасти рід людський від аду. Син Божий сам приніс себе в жертву, щоб людство було врятоване. І та свята Жертва увінчалася найвищим успіхом. Людство вільне від первородного гріха, вільне від аду. І Сина Божого прославили Його муки, смерть і воскресення. Прославили і збудили віру у Його святе післанництво навіть у найбільш запеклих серцях. Правду прочував один римський воїн, що стояв з іншими на сторожі при Гробі Христовім, якого слова почуємо нині тут на сцені, коли сказав, що хоча Христос мав тільки сили, що міг звільнити себе від мук і смерти на хресті, та Він не вчинив того: взяв на себе муки і смерть, щоб довершити ще більшого чуда і так навернути людей своїм воскресенням до віри в Бога правдивого.

В муках і смерті та в воскресенні Ісуса міститься для нас велика наука. Така наука, що можемо і повинні скористати з неї і в дочасному житті. Що це за наука? Це велика правда, що ніяка перемога, ніяка слава не приходить без терпіння, без жертви. Чим більше терпіння, чим більша мука, тим більша перемога і більша слава. Ця правда важна для кожного зокрема і для цілого народу, головню ж такого, як український у теперішніх часах. Мусимо усвідомити собі, що змагаючи до загального добра і щастя, до великої мети, до сили і слави, мусимо терпіти і мусимо нести до кінця свій хрест, так, як ніс його Спаситель. Бо тільки витерпівши усе до краю, дійдемо до сили і слави.

Але наше терпіння мусить бути, як і в Сина Божого було: діяльне. Воно має полягати в тому, що мусимо працювати та перемогати усі перешкоди, які стрічаємо подорозі, бо саме в безперервній труді і в боротьбі з труднощами міститься те діяльне терпіння, повне надії. Наше терпіння буде таке тоді, коли кожний з нас терплячи подумає собі, що він терпить за те, щоб його братам було краще, щоб вони не терпіли, — а коли навіть прийдеться комусь у такому поконуванні перешкод умерти, то має усвідомити собі, що він умирає, щоб його брати не вмерли, щоб його народ не вмер, а жив!

Так діяльно терпіти pomoже нам віра в те, що наші думки праведні, наші змагання чесні, наша мета висока й свята. Не змагаємо до нічого злого, тільки до добра народу, а це ж наш обов'язок не тільки перед народом і майбутніми поколіннями, але і перед Богом. Отже маємо право вірити, що свій хрест донесемо — до мети дійдемо.

— Важкими каменними плитами запечатують супротивні сили наші гроби, щоб народня сила не воскресла. Гляньмо тільки, що діється над Дніпром. Тим ворогам здається, що вони ставали до гробу не тільки український народ, але й Христа і віру в Нього вдруже поховали. Та важкою плитою запечатали колись і гріб Спасителя книжники та фарисеї і поставили римську сторожу. А все ж Христос воскрес! Так і сьогодні народ воскресне і віра в Бога воскресне. Бо ніяка сила не подолає Пrawdи. Бо хто — яко Бог?..

Нинішня наша Великодня вистава має причинитися до глибокого зрозуміння і почитання Воскресення Господнього, — а через те має і скріпити в нас віру в воскресення рідного народу, в те, що так воскресне і сила і слава рідного народу. Дивіться і слухайте того, що побачите і почуєте тут на нашій сцені, шукайте в тому розради і потіхи на свої особисті й на загальні смутки і клопоти! Скріплюйте в собі силу, терпіти за те, що чесне і праве і Богу миле і для загалу корисне. Усвідомлюйте собі, що те терпіння потрібне і конечно, щоб Правда воскресла. Коли ту силу скріпите, то і терпіння ваші не будуть вам такі важкі і Правда скоріше воскресне!

СВІДОК ВОСКРЕСЕННЯ

(Містерія в одній дії)

ОСОБИ: Сотник римських військ

Перший воїн

Другий воїн

Третій воїн

Марта, дівчина з Єрусалиму — Ангел

Мандрівник з поневоленого краю

Три Невісти

На сцені Гріб Спасителя в білій скалі. Ісуса недавно поховали і привалили гріб важкою кам'яною плитою. Вечір. Римські воїни з цитами й мечами стоять на сторожі.

1. ЯВА: СОТНИК І ТРИ ВОЇНИ

СОТНИК: *(тільки-що привів варту, воїни стоять перед ним у ряді „на позір“)*

Позір! В цю ніч вам уважати,

Щоб каменя хто не підняв!

ТРИ ВОЇНИ: *(в один голос)*

Приказ! В цю ніч нам уважати,

Щоб каменя хто не підняв!

СОТНИК:

Нікому вступу тут не дати.,

Хоч і просив би і благав!

ТРИ ВОЇНИ: *(як і передше)*

Нікому вступу тут не дати.,

Хоч і просив би і благав!

СОТНИК *(відходить)*:

Здорові!..

ТРИ ВОЇНИ:

Честь тобі і шана!

(Сотник пішов, воїни уставляються вартувати, перший по середині, два інші по боках гробу).

ПЕРШИЙ ВОЇН:

Ну — того я ще не зазнав,

Та й річ у світі ще незнана,

Щоб воїн мертвих вартував...

ДРУГИЙ ВОЇН: *(з острахом)*

Мовчи-но, брате! Хто це знає,
На-що сторожі тут якраз...

ТРЕТІЙ ВОЇН: *(спокійно)*

Мене це зовсім не займає.
Я знаю — є такий приказ...

ДРУГИЙ ВОЇН:

Мабуть приказ той не даремний, —
Не стоїмо ж ми тут дарма...
Пилат наш — мудра голова,
Не те, що брат наш, воїн темний...

ТРЕТІЙ ВОЇН: *(байдуже)*

Я чув про те, хто тут лежить:
Ісус, пророк із Назарету...

ДРУГИЙ ВОЇН:

Ось, і мене якраз кортить,
Щось знати з тайного секрету...

ТРЕТІЙ ВОЇН:

Говорять — чуда ВІН творив,
Людей скликав, чогось учив —
І звав себе царем Юдеї —
Його судили фарисеї...

ПЕРШИЙ ВОЇН: *(голосно)*

Ну — і Пилат за речі ті
Казав прибити на хресті!
Тут дива жадного немає...

ДРУГИЙ ВОЇН:

Тссс... Тихо... Хто там тебе знає...

ТРЕТІЙ ВОЇН:

Так, так... Не проста це вам річ...
Пилат умив від того руки...
А його жінка всеньку ніч,
Говорять, плакала... От, штуки!

ДРУГИЙ ВОЇН:

Ага... І кажуть, з гробу цього
Украти тіло хтось гадає...

ПЕРШИЙ ВОЇН: *(сміється)*

Ха-ха! І слухай тут дурного!
Чи злодій за вмерцем шукає?...

ТРЕТІЙ ВОЇН: *(нишком)*

Ба ні! Не вкрати! Це не так...
А ніби залишив ВІН знак.
Що вчинить діло він чудесне —
І встане сам —

ПЕРШИЙ ВОЇН:

З мертвих воскресне?

(регоцється)

Ха-ха-ха-ха!... От, белендить!
 І віриш ти, можливе це?
 Вже ж третю ніч він тут лежить —
 Чому ж нарешті не встає?..

ДРУГИЙ ВОЇН:

Не галасуй! Ще хтось почує...

(по хвилині)

Смієшся ти, — а в тім то й річ,
 Що може ВІН казав не всує —
 Рішає може третя ніч...

ТРЕТІЙ ВОЇН: *(поважно)*

І я — міркую сяк і так...
 Це важко нам порозуміти...
 А може й залишив ВІН знак?..
 Земля ж почала вся тремтіти,
 І небо хмарами зайшло,
 Як розп'яли онтам ЙОГО...

(по хвилині)

Не знаю! Знаю тільки те,
 Що важко всьому дати віру...
 Але й годиться знати міру —
 І не казати, що це пусте...

ДРУГИЙ ВОЇН: *(спровола)*

Послухайте — признаюсь вам,
 Чого я досвідчив на собі!
 Коли ще вчив людей той сам,
 Що третю ніч лежить у гробі,
 Я чув, що чуда творить ВІН...
 А в мене — знаєте — є син.

ТРЕТІЙ ВОЇН: *(спочутливо)*

Я знаю — має вісім літ —
 Сліпий від роду... Темний світ...

ДРУГИЙ ВОЇН: *(виразно і твердо)*

Вже не сліпий...

ТРЕТІЙ ВОЇН: *(здивований)*

Прозрів на очі?

ДРУГИЙ ВОЇН: *(оповідає щораз живіше)*

Послухайте! Тієї ночі,
 Коли в Каяфи ми були,
 Зв'язали Його й стерегли, —
 Нам дозвіл дали бичувати...
 Та як прийшла моя черга
 Згадав про сина я сліпого —
 І не підніс я батога
 На дивного пророка того...

ТРЕТІЙ ВОЇН: *(зацікавлений)*

Ну, ну, що далі?

ДРУГИЙ ВОЇН:

Він тоді

На мене ясний зір підніс —

Були ті очі повні сліз —

Щось шепнув — що, — не знаю, ні...

Та був я певний в тій хвилині,

Що вратував Він мого сина!

(радісно)

А вчора з Риму вість прийшла:

Мій син вже бачить світло дня!

ПЕРШИЙ ВОЇН: *(не вірючи)*

Ти віриш, чуда він творив?

Твій дитині зір відкрив?

Чому ж він бити дався нам?

Чом не зійшов з хреста онтам,

Щоб кожного пересвідчити,

Що вмів чуда він творити?..

ТРЕТІЙ ВОЇН:

Та не кричи!

(по хвилині)

А може й сам

Хотів піддатися катам,

Щоб більше чудо показати —

І по смерті —

ПЕРШИЙ ВОЇН: *(згірдіво)*

Із гробу встати?

(рішучо)

Пусте плетете! Краще спати...

Я ручу вам — мертець мертвий

Не може з гробу утікати —

А я напrawdę дуже злий!

В цей вечір мав я бути в Марти

І про весілля говорити,

Бо я кохаю не на жарти —

Аж гріб прийшлося сторожити!

(по хвилині)

Кажу вам — спіть! Це мудра справа.

Спіть — не візьме вас жадна гава, —

Тепер буду я вартувати —

(нишком)

Хоч сміло всі моглиб ми спати...

ДРУГИЙ І ТРЕТІЙ ВОЇН *ховають мечі, сідають під каменем і дрімають.*

ПЕРШИЙ ВОЇН *(спирається на камінь, ховає меч і собі дрімає, та ще говорить наче крізь сон):*

О, Марта та!... Й вона завжди

За тим пророком обстає...

Ніщо їй римській боги...
 Для неї Бог — Ісус той є!
 Завжди на мене нарікає,
 Коли сміюся з див і чуд.
 І — шлюб — наш — все — відволікає,
 І хоч — проси — даремний — труд...
(засипляє).

2. ЯВА: ВОЇНИ, МАНДРІВНИК, ЗГОДОМ МАРТА-АНГЕЛ, ТРИ НЕВІСТИ.

МАНДРІВНИК *(молодий юнак, іде з далекої дороги):*

Невже деремно я шукаю?
 Вже стільки ночей, стільки днів
 Іду сюди... Не пив, не їв —
 А все простую до мети.
(Стає, побачив гріб)
 О, чи судилося дійти?
 Тут гріб якийсь, — та чи Його?
(оживлено)

Мабуть, що так, бо є сторожа...
 О, допоможи мені, мій Боже!...

ПЕРШИЙ ВОЇН *(зривається):*

Хто тут? Кажу, не приступай!
 Хто тут і звідки? Повідай!

МАНДРІВНИК *(ясним, спокійним голосом):*

Іду з далекої країни —
 Де лихо, згарища, руїни,
 Народ мій у важкій неволі
 Терпить і виглядає долі...
 Там Мати наша в гробі спить —
 А тут, чував я —

ПЕРШИЙ ВОЇН *(сердито, але збентежено):*

Тихо! Цить!
 Не час тут гнути теревені!

МАНДРІВНИК:

О, воїне, не будь же злий!

ПЕРШИЙ ВОЇН:

Зникай звідсіль, поки живий!

МАНДРІВНИК:

Чи ти не мав своєї нені?...

ПЕРШИЙ ВОЇН *(витягає меч):*

Зникай, покінь махну мечем!
 Ось, відізвися ще слівцем...

МАНДРІВНИК *(рішучо):*

На меч у мене краща зброя —
(показує на гріб)
 У Того віра — це остоя

Що меч нічого їй не вдіє —
Тай ад її не одоліє!

(Зміненим голосом)

Та ти послухай, — щоб тебе
Послухали колись на суді...

(воїн зацікавився)

Господній Дух післав мене —

Іти сюди в мозольнім труді.

Тут стати свідком Воскресення

Й народу мого спасення!

Бо писано: Хто тут лежить,

Той встане в Богом дану мить —

І знак подасть усім, що в гробі.

Що встануть в славі і в шанобі...

ПЕРШИЙ ВОЇН *(ніби стрепенувся)*:

Що ти верзеш? Вступись — кажу!

МАНДРІВНИК *(очайдушно)*:

Ні! Не вступлюсь!

ПЕРШИЙ ВОЇН *(замахнувся мечем)*:

То згинь! Убю!

*(В хвилині, коли меч мав упасти на голову Мандрівника, з'являється
Марта й заслонює Мандрівника собою)*

МАРТА:

Не смій рубати!

ПЕРШИЙ ВОЇН *(здивований)*:

Хто ти є?

МАРТА:

Я Марта! Не пізнав мене?

ПЕРШИЙ ВОЇН *(зміненим, лагідним голосом)*:

Це що за диво? Марта ти?

Чого ж прихотуєш аж сюди?

МАРТА *(віщим голосом)*:

Мене призвав Той, що тут спить...

(показує на гріб)

ПЕРШИЙ ВОЇН *(спершу счудований а потім підозріває підступ, люто)*:

Хто? Що? Зникай у тую мить!

(Знов вірить, що це Марта — і просить)

Благаю, Марто, — відійди, —

(оглядається, дивиться на сплячих товаришів)

Бо згину я...

(по хвилі вагання)

Ні! Згинеш ти!

МАРТА *(з докором)*:

То так мене ти покохав?

ПЕРШИЙ ВОЇН *(оправдуючись)*:

Мені приказ намісник дав!

МАРТА (*захоплено показує на гріб*):

А тут лежить всесвіту цар!

ПЕРШИЙ ВОЇН (*нагло розярений підняв меч*):

Не Марта ти! Вступись!

МАРТА (*великим голосом*):

Удар!...

(Перший воїн замахнувся, та меч тільки свиснув у повітрі і випав йому з рук. Рівночасно роздався гук грому і затремтіла земля. На місці Марти з'яснив Ангел, що доторкнувся каменя й відвалив його. З гробу вдарила велика ясність, що всіх на мить осліпила, аж закрили очі руками. Це вийшов з гробу Спаситель, видимий при явним тільки як ясне світло, а Мандрівник залишився з Ангелом при порожньому гробі. Перший Воїн упав мертвий. Другий і Третій Воїни, що стовалися на гук грому, глянули на Ангела, на порожній гріб і впали перед Ангелом на коліна).

ТРИ НЕВІСТИ (*надійшли, щоб намазати тіло Ісусове, побачили гріб відкритий і стали здивовані і налякані*).

АНГЕЛ:

Кого шукаєте, невісти?

ТРИ НЕВІСТИ (*покірно*):

Ісуса з Назарету, Божий Післанче! Ми тут пахучі масти несемо, намастити тіло Його страждальне.

АНГЕЛ:

Нема Його тут. Устав. Ось порожнє місце, де положений був! Ідіть і понесіть усім веселі вісти. Правда воскресла!

МАНДРІВНИК (*радісно, знявши руки до неба*): Радуйся, Мати моя! Возвеселися Народе Великий! І ти воскреснеш з темної могили. Це ж бо сповнилося пророцтво: Кожен, хто за правду терпить і гине, встане і жив буде в славі великій!...

(Розглядається. Велика ясність озорує Мандрівника, Ангела, Три Невісти й Воїнів. Перший воїн лежить мертвий у тіні. Десь здалека чути наче ангельський спів: „Христос Воскресе із мертвих, смертю смерть поправ, і сущим во гробі живот дарував“... Коли спів скінчився, Мандрівник виголошує захоплено і радісно пройнятий віщим духом):

МАНДРІВНИК:

Ісусе Христе! Ти на Третій День
Воскрес із гробу у великій славі, —
Встав серед бурі радісних пісень,
В святій, величній, соняшній заграві!

Глянь! Наша Мати у могилі спить —
І Їй хрести закопані на горах...

Ввесь Храм в руїнах, а народ терпить, —
І духи злі регочуть у просторах.

Ми віримо! Ти бачиш ту пригоду
 І даш свідоцтво Правді пресвятій:
 Підіймеш Храм Великого Народу —
 І встане Мати, втішить Нарід свій!...
(Завіса спадає).

ЧУДО В ЄРУСАЛИМІ.

Кишать, шумить Єрусалим,
 Ступає Спас з хрестом важким, —
 Глотяться люди здовж дороги,
 Ці повні жалю і тривоги,
 А інші повні лютих клин:
 „Невже ж то цар і Божий Син?...“
 Одні тут плачуть і ридають,
 А інші Бога зневажають,
 Ще мало їм Господніх мук,
 Схиляються й до скверних рук
 Каміння по землі збирають
 І — торе! — в Господа кидають!
 Сміються люті супостати,
 А збоку плаче Божа Мати, —
 І враз на вколінки паде:
 „Всевишній! Син на смерть іде,
 „Щоб грішних з аду відкупити, —
 „Не дай їм важко так трішити“!...
 І гомін нагло йде юрбою:
 — Дивіть! Дивіть! Невже рукою
 Не кинув камня я важкого?
 Та камінь той відбивсь від Нього
 І покотився мов яйце —
 Та гляньте, гляньте!... Що таке?...
 Юрба притьмом на шлях збігає,
 Щось підійма, чогось шукає...
 Підняв хтось руку і кричить:
 — Це Бог! Це Бог, що тут терпить!
 Щоб більш ніхто не прогрішився!
 Дивіть, в що камінь замінився!...

І другий, третій вже несе
 Прекрасне писане яйце...
 Одні зраділи, інші з жаху
 Падуть у порох там на шляху,
 Та всі вже вірять, всі признали,
 Що Бога між собою мали...

*
**

А як над вечір на Голготі
 Томився Спас у смертнім поті,
 По всьому світу вість пішла:
 Убили Господа-Христа!...
 Тій правді свідками були
 Єрусалимські писанки.

ЖАЙВОРОНОК НА ГОЛГОТІ.

Вже три хрести закопані на горах
 І чорна ніч снується у просторах,
 Бо з переляку утікає днина, —
 На хрест прибили Господнього Сина!

Розбійники конають по боках,
 А всередині Божий Син страждає.
 Безодня болю Матері в очах:
 „За що терпиш, Дитино, мій Ти рау?..“

І так довжиться на Голготі час.
 В очах Христових ще огонь не згас, —
 Він дивиться і шепче: „Мати, Мати!
 „За цих, за всіх Твій Син буде вмирати“...

І відітхнув. Кривавий піт спливає,
 Тече струмочком з Божого чола.
 Матірнє серце з болю умліває,
 Журба мов хмара душу залягла.

„Твоє чоло колись я так вмивала
 Чистенькою водою з джерельця, —
 О, Боже мій, тепер воно криваве,
 Діждалося тернового вінця!

„Твоя ж я Мати! І не маю сили
 „Влечити біль коханої Дитини!
 „Ой, лишечко! Колиб мені дістати
 „І витягти з чола хоч дві тернини“!...

Ридає Мати Божя —
 Аж нагло пташка гожа,
 Маленька і сіренька,
 З просторів злітає,
 На хрест осідає,
 І дзюбком злегенька
 Дві шпильки тернові,
 Обидві у крові,
 Добула з чола —
 Й мов грудка мала
 Високо злітає,
 Щебече, співає,
 Про болі, про муки,
 Пригвожджені руки...
 І никне в просторах —
 І вмовкла на горах...

„Благословенна будь, мала пташино,
 „Що полегчила материнський біль!
 „Від нині будеш всім ти найдорожча
 „Тим, що працюють на загонах піль...
 „Бо ти, пташино, станеш прилітати
 „Над людські ниви, весну всім вістити,
 „І хлібороба в смутку звеселяти,
 „В серцях надію будеш всім будити.
 „І хто тебе почує, той згадає,
 „Як тут терпів мій Син, моя Дитина,
 „Щоб всіх спасти від кривди і від муки, —
 „Усіх, хто вірить у Мого Сина“...

ЗА ПОМІЧ ХРИСТОВІ.

Як Христа вели на муки, ,	Аж ось надійшов гостинцем
Хрест Йому дали у руки, —	Із синком своїм, мізинцем,
І зігхаючи о Бозі,	Чоловік марний, убогий —
Хрест той ніс Він по дорозі.	І вступається з дороги.
Хрест важкий, а путь гориста, —	Він узяв яєць в ту днину,
Каплі поту, мов наміста	Наскладав у кошелину,
Заблестіли дороги	Йшов до міста їх продати,
На Ісусовім чолі.	Щоб купити щось до хати.
Так ступав Він у напрузі —	А хлопчина каже: „Тату,
Деся поділись Його друзі,	„В Бога матимеш заплату,
А сторожа навкрути —	„І на рай заслужиш ти,
Всі кати і вороги.	„Як поможеш хрест нести“...

І послухав він дитини —	Замість яєчок біленьких
Взяв поніс той хрест на спині —	Там сто писанок пишненьких!
І влегшив Христові біль...	Всі голосять: „Чудо, диво“!...
А синок поніс кошіль.	І купують, радо, живо.

На Голготі хрест лишає	За хвилину розкупили
І до міста завертає,	Дуже дорого платили...
Хоче яєчка продати...	А син каже: „Це дав Біг,
В кошик глянув: Рідна мати!...	„Бо ти Богові поміг!“

І пішли ті дивні вісти
На весь світ. — В селі і в місті
Люди писанки писали,
Бога-Творця величали.

ТРИ КАМІНЦІ

Вже третя днина, як Христа	Три камінці осьбтут лежать
У гробі поховали —	При цім порожнім гробі, —
Прийшли на гроб невісти три	Діткнувся їх, як виходив, —
І гірко заридали.	То ж мають міць у собі...

Де наш Спаситель? Тут Його	Візьміть, угору киньте їх,
Сховали ми по смерті.	Підкиньте їх високо!
Його нема! Порожній гроб	І потім світу розкажіть,
Тут бачимо, отвертий!	Що зріло ваше око!...“

Його нам вкрали! Чи взяли	Взяли невісти камінці,
До іншої могили,	Високо їх кидають —
Щоб ми вклонитись не могли	І чудо!.. Це не камінці
Й слізки Його не вмили?	Над гробом пролітають..

І рік їм Ангел: „Не судіть,	Три білі голуби взялись
Не плачте, не ридайте!	Крильцями збили й досягли
Христос устав! Христос воскрес!	З бездушного каміння,
Це світу передайте!	Небесного склепіння.

Та ось вам знак, що Спас устав	Невісти Господа славлять
З могили камяної.	І стали поспішати,
Й що Бог був той, кого вели	Щоб вістку радісну, святу,
На смерть ті римські вої:	Всім людям передати.

МАТИ БОЖА У ПИЛАТА

Забажала Божа Мати
Свого Сина рятувати, —
Бо взяли Його на муки
Люті фарисейські руки.

Копу явчок зібрала
В полотенце завязала
Понесла їх до Пилата, —
В нього ласки уblattати.

„Він не винен, любий пане!
„Чи вчинив Він що погане?
„Не давай Його на страсти,
„Не давай Святому впасти...”

А Пилат говорить: „Знаю!
„Та ніщо тут не вділаю!
„На Голготі тої ночі
„Син Твій, Мати, замкнув очі...”

Похилилася, зів'яла,
Мов трава скошена впала —
І явчка розв'язались,
По помості розкачались...

А Пилат поглянув живо:
Що за чудо! Що за диво!
Це не явчка біленькі,
Тільки крашанки пишненькі!..

Ломить руки з жалю, з дива:
„Мати! Мати нещаслива!..
„Вірю! Син Твій — Бог онови!
„Я не винен Його крові!..“

Писанки, мов барвні квіти
Розкотилися по світі.
Добрі люди їх збирали,
Христа Бога прославляли.

ПИЛАТ УМИВАЄ РУКИ

(Сон Івана Сорокатоґо)

Ой, мав я цікаву нічку на квітну суботу! Ввечір Біблію читав
я про гору Голготу, —

А потім, ідучи спати, я почав думати, де то Бог на тамтїм
світі примістив Пилата...

То цікаве! Одні кажуть, що Пилат у раю, бо в душі ганив
презлїбну фарисейську зграю.

Інші кажуть: В чистилищі! Бо гріх невеликий... Не мав сили
врятувати всесвіту Владики.

Дехто каже, що до пекла віддали Пилата, бо боявсь за правду
стати, і за це заплатав...

Так думаючи, заснув я... Та де! Що говорю!.. Тільки трохи
задрімав я — й опинивсь на морі!

Нїби човенцем пливу я, а тут біля мене якийсь страшний
незнайомий, лице попалене...

Він гребе веслом і каже: „Ти щасливий в Бога! Мало-кому трапляється отака дорога...

„Щоб до пекла поїхати, глянути й вернутись... Бо хто туди вже дістався, — назад не добутись!“

Я злякався та й питаю: „А ви хто, вашеці?“ — „Я? Розбійник з Русалиму, зовуся Перецій...“

„То так було! У тих часах, як Його спіймали, я собі гуляв з такими, що всіх нападали..

„Ми по морі, по озерах човнами ходили, на кораблі нападали, били і грабили.

„Та в той день, як Його вели уже на Голготу, я якось спинився в місті, скінчивши роботу...

„Несу собі весло мокре, і кожний думає, — що ніби я риболовець, — а правди не знає...

„Іду з веслом, намо бачу — хрест несе тяженький, під тягарем упадає, летється під тіренький...

„І хоч який твердий був я, та жаль мені стало, — махнув веслом, кілька крапель на Нього упало...

„І за те, хоч які гріхи, та кару влегчили... Мене в пеклі до веслярів таких приділили...“

Так говорить мій супутник, страшний і великий, аж раптом вмовк — і почув я страшні зойки й крики.

І спинились ми в печері... „Тут пекла початок! Чуєш лемент? Та побачиш, це лише завдаток...

„Зрештою не взриш багато, бо приказ я маю, лиш Пилата показати — й назад з цього краю!“

Що там чув я, що там бачив, списать нема сили. Найславніші письменники не все розповіли...

Скажу тільки, що ми бігли оба між кітлами, я лиш зиркав, що діється над нами й під нами.

Тут одного війта заздрів, що продав громаду! Його чорти припікали вилами іззаду.

Там секретар, що присвоїв гроші податкові, над мішком стояв і в рот пхав гроші паперові.

Що зїсть сотку, а чорт Його піднесе на вили, — то за те, що через нього другий раз платили...

Один такий, що на людей любив доносити, мав язик прибитий гвоздем до білої плити.

Під плитою огонь горить, з язика йде пара, а дві „пятки“ над ним висять... Ото Божа кара!

Ні! Далі не розкажу вже, бо страшно й самому!.. Ще тільки ось приглянуся отому одному, —

Що в залізних став чоботах, реве і горлає, чобіт пече, ноги горять, а він нарікає:

„Це мені за те, що зрадив свій народ і віру, що всі свої сили дав я чужим на офіру!

„Як піде на світ хто відси, нехай повідає, що Господь за підлу зраду найважче карає...“

Поминули ми всі муки, ті найголовніші, і зайшли у дві світлиці, ясніші й тихіші.

В одній Ана і Каяфа бігають довкола, а за що їм, люди добрі, тая гостра школа?

За те, що Христа томили у своєму дому, послали й присилали все один одному...

В другій салі я побачив римського Пилата! Через салю тече річка, у воду багата...

А Пилат зігнувся над нею і — руки вмиває, але встати й відпочити він права не має!

Бо за ним огні пекучі й сатана вартує, так, що Пилат рятуватись навіть не пробує.

Це за те, що хоч мав силу, та не мав відваги, стати щиро проти злоби, кривди і зневаги...

Знав він, що Христос невинно терпить тії муки, та катам Христа він видав — і вмив собі руки.

І до віку буде мити на страх і науку, що покривдjenим слід дати поміч і вируку.

Як побачив я Пилата, зараз другим входом вийшов з пекла й не зустрівся вже з адським народом.

Та чи морем, чи інакше додому прибився, того вже не памятаю, бо натло збудився.

Та до ранку вже не спав я, бо почав думати, що й сьогодні по всім світу є такі Пилати.

Що хоч знає, хоч відає, що має робити, та відваги він не має, правди боронити...

Хоч у нього міць і сила, а довкола муки, але він від тої муки умиває руки!

Й інші грішники між нами без тямки гуляють, а про гріх той і каяття навіть не думають...

Бідні грішники! Й нещасні можлиї Пилати!.. Що їх жде, те в пеклі бачив

ІВАН СОРОКАТИЙ.

ВІН ВОСКРЕС!

(Інсценізація для дітей)

ДІТИ (всі в білому, підходять до Гробу Спасителя, що стоїть уже порожній):

ПЕРШЕ З ДІТЕЙ:

Вже три дні, як хмари стали,

Потемнів Єрусалим,

Як Ісуса поховали,

Вкрили каменем важким.

ДРУГЕ З ДІТЕЙ:

Вже три дні, як суд ворожий
На хресті Христа розп'яв...

ТРЕТЄ З ДІТЕЙ:

Вже три дні, як Він, Син Божий,
За весь світ тернів, страждав.

ПЕРШЕ З ДІТЕЙ:

Підем, діти, підем живо,
Зложимо Йому поклін, —
Тямите ж усі, як широко
Нас горнув до серця Він...

ДРУГЕ З ДІТЕЙ:

Підем, діти, підем живо,
Перед гробом припадем...

ТРЕТЄ З ДІТЕЙ:

Гляньте! Що це? Що за диво?

ВСІ:

Гріб цілий горить огнем!

ПЕРШЕ І ДРУГЕ З ДІТЕЙ:

Гляньте діти! Гріб порожній!
Хтось той камінь відвалив!

АНГЕЛ:

Це вчинив Господь Всеможний!
Він воскрес!..

(Діти відступають злякано перед Ангелом).

ВСІ:

О, диво див!..

АНГЕЛ:

Не лякайтесь! Приступіте!
Я післанець із небес...

ВСІ:

Це є Ангел з неба, діти!

АНГЕЛ:

Так! Я є! Христос воскрес!

ВСІ:

О, воістину воскрес
Той, що був і є з небес!

АНГЕЛ:

Чудо це добро віщує:
Правда в світі запанує!

АНГЕЛ І ДІТИ:

Всіх нас нині звеселяє
Диво див, святе, чудесне...
Вже нас горе не здолає,
Наша доля ще воскресне!

СЕМЕНКОВІ ПИСАНКИ

Каже мати: „Симеоне,
Десять яєчок візьми,
Йди, продай їх десь у місті
И шапочку собі купи.

Бо хоч кожний тєє знає,
Що ти вбогий сирота,
Бо умер нам рідний батько,
Я лишилась удова.

Але свята ось надходять,
Треба до святині йти,
То ж не будь простоволосий,
Світ не любить бідноти.

Та дивись, іди уважно
З рук хустини не пускай.
Бо ж я гірко працювала
І тобі щадила, знай“.

Взяв хлопчина вузлик в руку,
До Єрусалиму йде,
І радіє і співає —
Шапочка нова буде!

Так дійшов до брами міста,
Аж тут, — що за новина?
Йде піхота, йде кіннота —
І юрба йде голосна...

А між ними ввесь у поті,
Ввесь у чорних порохах —
Хтось іде, ступає важко,
Хрест важкий несе в руках!

Глянув хлопець і злякався —
Чує в серці жаль і біль...
Став і плаче... Аж тут воїн:
„Геть з дороги! Геть звідсіля!“

Та покіль він відступився,
Воїн враз коня нагнав. —
Семенко у рів скотився,
Вузлик на дорогу впав...

Як страшний похід скінчився
Взяв він вузлик плачучи —
Й завернув сумний додому —
Йде — і плаче ідучи.

„Яєчка усі побиті, —
Бідна ж, бідна голова...
Все пропало! І протала
Шапочка моя нова!“

І прийшов з плачем додому,
Мамі жаль свій розповів —
Та й говорить: „Але мамо!
То й ще більший біль терпів...“

„Що ж робити — каже мати —
Вже так, видно, Бог судив,
Щоб і в те велике свято
Ти без шапочки ходив.

А подай-но, сину, вузлик,
Сиротятко ти моє,
Я ті яєчка ще всмажу,
Хай вечера хоч буде...“

І хустину розв'язала...
„Симеоне! Подивись!
Тут же яєчка ціліські!
Ще й малюнками вдяглись!..“

Оглядають і радіють
Син і мати — сирітки:
Замість яєчок побитих
Мають пишні писанки!

Дві собі лишили в хаті,
Решту в місті продали.
Була шапка, була свитка
І новенькі ходачки!

І Творця славили, Бога,
Що їм ласку учинив...
Так Ісус за шире серце
Семенка благословив

ЄРУСАЛИМСЬКІ КРАШАНКИ

(Деклямація — інсценізація)

Сцена представляє світлицю римського сотника в палаті намісника Пилата в Єрусалимі. Найпростіше уладити так, щоб з усіх трьох сторін були темні завіси. Навперед сцени праворуч стоїть низький довгий стіл з темного дерева, за ним видовжений стілець, більш подібний до лави. Сцена порожня.

ОСОБИ: Сотник римських військ

Перший воїн

Другий воїн

Третій воїн

Прибічна сторожа

Декляматор

ДЕКЛЯМАТОР *(виходить по піднесенні завіси і стає на самому переді сцени, на її лівім краю):*

Як по муках і стражданнях
На хресті умер Син Божий,
В гріб зложили Його Тіло
І приставили сторожу.

(За сценою чути короткий голос трубки і важкі кроки вояків у поході, потім стали, чути брязкіт зброї, воїни витягають мечі з піхов.)

ДЕКЛЯМАТОР:

Бо боялись фарисеї,
Щоб хтось тіла не забрав —
І не дав по світу знати,
Що мертвий з могили встав...
Стерегли Його дві добі
Римські вої-сторожі...
(Чути тверді кроки варту)
І глумились:

ГОЛОС ВОІНА *(зза сцени, зо сміхом і глумом):*

„Може встати

Той, хто згинув на хресті?...“

ДЕКЛЯМАТОР:

Стерегли Його дві ночі —
Й нагло ранком, до зорі,

Блеск великий осліпив їх —

(В тій хвилині наглий і короткий блеск освітлює ззаду темні завіси)

І злякались лицарі!

Камінь з гробу відвалився —

(Чути гуркіт спадаючого важкого каменя — і знову ясний блеск кілька разів)

Впала ясність із небес,

В славі з гробу встав Син Божий,

Той, що вмер, — ожив, воскрес!

Впали в порох римські вої

І зітхали:

ГОЛОС ВОЇНІВ *(що попадали важко на землю і переляканим голосом кличуть)*:

„Бог Він!.. Бог!..“

ДЕКЛЯМАТОР:

І до сотника побігли —

У намісників чертог.

(Чути, як воїни повставали з землі, поховали мечі в піхви і побігли.)

(На сцену входить римський воїн і вносить на підносі в правій руці хліб і четверо варених яєць, а в лівій дзбан з вином. На підносі є і велика чара на вино. Поставивши на стіл, віддалюється. Саме в тій хвилині входить сотник римських військ у короткім панцирі, у золотистім шоломі, з коротким мечем при боці. Воїн вітає сотника піднісши праву руку догори, і відходить. Сотник сідає, а потім майже лягає так, як прийшов, на лаву, спираючись одним ліктем на край стола та береться оббирати яйце. Тоді з лівого боку входять три воїни, що сторожили Гріб Христа. Стають на „позір“.)

ПЕРШИЙ ВОЇН:

Пане, пане! Гріб порожній!

(Сотник сів просто)

ДРУГИЙ ВОЇН:

Назарєєць з гробу встав!

ТРЕТІЙ ВОЇН:

Не могли ми збройно стати!

ВСІ ТРИ:

Страх великий нас обняв!

ДЕКЛЯМАТОР:

Сотник той якраз в ту пору

Сідав, при столі сидів,

Оббирав варені яйця, —

Та тепер схопивсь, скинів!

СОТНИК *(схопився, люто)*:

Це брехня! Ви певно спали!

ВСІ ТРИ ВОЇНИ:

Ні, не спали, пане! Ні!

СОТНИК:

Спали, — а злодії вкрали!

Не брешіть ви тут мені!

(Підходить на крок до воїнів, погрозливо)

Хто два дні лежав у гробі,

Може вийти той живцем?

(Протяжно та лютіше)

Може стати днина ніччю?

Може стать вода огнем?

(Показує на яйця на столі)

Чи червоним нагло стане

На столі оте яйце?

(кричить, підступаючи знову)

В чуда вірите? Прокляті!

(рішучо і скоро)

Смертна кара всіх вас жде!

(Вдарив у долоні, появляється прибічна сторожа з трьох воїнів. Сотник дає знак, вони витягають мечі й стають по боках воїнів-сторожів, ті відпоясують свої мечі, дають їх воїнам прибічним, а самі падають на коліна перед Сотником, що тимчасом став біля стола.)

ДЕКЛЯМАТОР:

На коліна впали вої,

І благали:

ВСІ ТРИ ВОЇНИ *(на колінах)*:

„Вір нам! Вір!..“

ДЕКЛЯМАТОР:

Та не вірить строгий сотник, —

Він лютує наче звір.

Нагло воїн наймолодший

Серед просьб, серед благань

На столі побачив диво:

ТРЕТІЙ ВОЇН:

Сотнику! Дивись! Поглянь!

(всі встають за наймолодшим)

ДЕКЛЯМАТОР:

Сотник глянув... Зблід... І шепнув...

СОТНИК:

Що це? Сниться те мені?

Яєчка були тут білі —

А тепер червоні всі!

(Бере одно яйце в руку, оглядає):

Так... Це правда... Диво дивне!

Всі червоні наче кров!..

(*Дає знак прибічним, вони відходять. До воїнів-сторожів тихим, лагідним голосом:*

Йдіть у мирі! Ви не винні...

Вас спасла Його любов...

(*по хвилини*)

Йдіть, але собі на спомин

По крашанці тій візьміть...

(*Воїни беруть з рук Сотника по крашанці. Одна лишається в його руці.*)

Вірю я...

ВСІ ТРИ ВОЇНИ:

Ти віриш, пане?

СОТНИК:

І цілий повірить світ!

(*Воїни виходять. Сотник вдивляється в крашанку, потім звертає зір угору і задумується.*)

ДЕКЛЯМАТОР:

І пішли і всім про Бога

Голосили вояки —

І на знак святої правди

Показали крашанки.

І славили люди Бога

І найбільше із чудес,

І пішла по всьому світі

Вістка, що Христос воскрес...

(*За сценою чути пісню „Христос воскрес“, наче співають її ангели чистими звучними голосами. Пісня то приближається, то віддаляється. Сотник вслухується в пісню, слухає її із щораз більшим захопленням. Він по хвилині здимає з голови шолом і паде на коліна. Пісня мовкне в далечині, сотник на колінах.*)

Завіса поволі спадає.

ЗАМІТКА ДЛЯ РЕЖИСЕРА.

Щоб інсценізація цієї поеми вдалася як слід і вийшла поважно та зворушила глядача, треба вважати на сценічні ефекти, щоб вони вийшли вдатно. Треба подбати, щоб усі вони вийшли могутньо і велично. Головно ж уважати на світло, що має падати наче могутня блискавиця на початку дії, спершу раз, а потім раз-пораз кілька разів. Світло-блеск викличемо при допомозі магнезії та можна це зробити і при допомозі сильної електричної лампи. Щоб блеск прошивав завіси ззаду і частинно з боків, треба зробити ті завіси з темно-сірого, майже чорного рідкого полотна або з тонкого прозорого паперу темного кольору.

Щодо переміни яєць у крашанки, то теж подбати, щоб воно вийшло зручно. Яйця на підносі повинні бути спершу білі і всім видні. Та рівночасно крім тих яєць треба мати чотири червоні

крашанки і їх спершу укрити перед глядачами за дзбанком, а під час дії, вже тоді, коли входять воїни і всі глядачі звертають на них увагу, сотник може пересунути дзбанок так, щоб сховати білі яєчка і ще не показати червоних, — а потім візьме зза дзбанка червоні.

В тексті подано замітки тільки щодо деяких хвилин, а вже режисер повинен простудіювати цілу дію і подбати, щоб рухи осіб були відповідні до кожної хвилини, до кожного слова Декляматора, чи осіб дії.

Вкінці замітимо, де так дбайливо вивести цю сценку важко, там краще буде віддеклямувати цілу ту поему звичайно, а коли добре віддеклямувати, то і так зробить вона своє вражіння. В кожному разі краще віддеклямувати звичайно, ніж пробувати інсценізувати і вивести не так, як треба.

В ТУ ПРЕСВІТЛУ ДНИНУ...

В ту Пресвітлу Днину
Йдуть по світу вісти:
Воскрес Син Марії,
Божої Невісти!

А як світ дізнався,
То розвеселився,
Молод явір в гаю
Свіжим листом вкрився.

У квітисті пати
Ниви приоділись,
Луки та левади
Враз зазеленілись.

І зійшло зза моря
Понад наші села
Сонічко в ту днину
Раде та веселе.

Любо усміхнулись
Ті біленькі хати,
Хрестик на церковці
Став промінням грати.

А в церковці дзвінко
Заспівали діти:
Радуйсь, Рідна Земле,
Радуйся, наш світе!..

Як воскрес із гробу
В Третій День Син Божий,
Так воскресне доля,
Впаде міць ворожа!

Піднялася Правда
В славі світлій, пишній, —
Так нас, милі браття,
Підійме Всевишній!

ПТАШИНА БОЖОЇ МАТЕРІ

Як Ісуса на Голготі
Фарисеї розп'яли,
Заридала Мати Божя,
Вяла, падала з журби.

І слізми зливала рясно
В Назареті ті стежини,
Де колись, маленьким, бігав
Син Її, свята Дитина.

І прийшов Йоан, апостол,
І розважити хотів, —
Та не бачила Йоана
І не чула його слів.

А як сліз уже не стало,
Сіла Мати на порозі
І на три хрести дивилась,
У розпучі, у знеможі.

І в той час мала пташина
Злопотіла там крильми
І промовила: „Маріє,
„Вість Тобі несемо ми!

„Він не вмер! Не може вмерти
„Бог, Учитель наш Небесний!
„Ще два дні мине — і встане
І з могили Він воскресне!“

Вчула Мати вістку добру,
Легче стало на душі:
„О, сердечна вам подяка,
„Мої пташечки дрібні!

„Не лишайте вже у смутку
„Моє серце поранене,
„Потішайте мене, любі,
„Прилітайте все до мене...“

І послухали пташата —
І гніздечко при вікні
Там собі зліпили з глини —
Й щебетали у гнізді.

І сповнилось. В Третю Днину
Божий Син устав з могили —
І найперше в Назареті
Привитав Він Неньку милу.

І зраділа Божжа Мати
І сказала до пташат:
„Як мене ви потішали,
„Так летить до людських хат, —
„І ліпить свої гніздечка,
„Щебечить усім, співайте,
„І людей у горю, в смутку
„Веселить і розважає!“

Від тоді по волі Божій
Всі доми і вбогі хати
Своїм щебетом втішають
Довгокрилі ластівята.

Як колись про Воскресення
Щебетали Чистій Діві,
Так щебечуть Україні:
„Встанеш ти!... Не трать надії...“

СТРІЛЕЦЬКА ЛИСАНКА

Сценічна картина в 1 дії.

ОСОБИ:

НАСТЯ, сільська дівчина 18 літ
МАТИ НАСТІ, старша господиня
БАСИЛЬ БІЛИК, У. С. Стрілець
СОТНИК У. С. С.

ХОРУНЖИЙ У. С. С.

У. СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ, ДІВЧАТА.

Діється підчас війни в одному селі при фронті.

Сцена уявляє сільську хату заможних господарів. Це крайня хата в селі, що опинилося в руках противника. За село вже довгий час ідуть бої, та противник не подається. Річ діється на Великдень до-світа. Десять подалі від хати чути рідкі стріли з гармат, уривані го-мони скорострілів, та вони скоро втихають. На столі світиться мала скручена лямпа.

1. ЯВА: НАСТЯ, ПОТІМ МАТИ.

НАСТЯ (сама, виймає зза печі яечка, горнятка з фарбами і писальце та ставить на стіл. Беручи горнятка, співає нишком):

Ой, нависли чорні хмари,
 Нависли, нависли —
 Не сходить ми мій миленький
 Ні з гадки, ні з мисли...

(Потім заглядає крізь вікно): Нікого не видно. І ніч була спокійніша, як попередні. І тепер мало стріляють. Може на наш Великдень і бою не буде... (По хвилі сідає при столі і починає писати писанки) Ох, та нема чого радіти, що бою не буде... Бо це знак, що і Великдень проживемо по ворожому боці. Так, як уже зо два місяці живемо. А яке Різдво було веселе! Як радісно було! Связткували ми з батьком і з братчиком і з його товаришами-стрільчиками, усусусами... Той чорнявий Василько дуже гарний хлопець. Як він дивився на мене, аж соромно було... І мало що говорив. Тільки дивився. А коли прощалися, то сказав: „Жди мене, Настю, на Великдень! Дістану відпустку і приїду до тебе...“ Ага — приїде... Хто зна де він тепер. Чи живе... А хоч і дістане відпустку, та певно до мами поїде, а не до мене. А може й іншу має... Та що буде, те буде, — а писанку виписати треба.

МАТИ (входить): Ой, дочко, дочко, тобі тепер до писанок...

НАСТЯ: А що таке, мамо?... Та ж звичай велить. Великдень нині, а я писанки ще не маю й одної.

МАТИ: Та кому ти ці писанки даватимеш?... Хіба дідам старим. Ні одного ж хлопця у селі не видати! (По хвилі) Раджу тобі, сховай те все, та до роботи візьмися якої. Треба худібку обійти, поки час. А то ще хто до хати впаде з тих, що в селі, та тобі писанки дасть! І світити не можна, не знаєш?...

НАСТЯ: Та одну бодай, мамо! Може посвятимо. Бо щось надворі втихло, може люди до церкви підуть... А світло можна вже погасити, розвидняється вже. (Гасить лампу).

МАТИ: Втихло, та щось не добре та тиша віщує. Піду я ще, подивлюся по обісті. (Виходить).

НАСТЯ (сама): Ось, уже перші взори готові, віск наложений, а тепер у синю фарбу і знов наложу воску... Так...(Починає нишком співати):

Писаночки, писаночки, пишіться, пишіться, —
 Прийдіть, прийдіть, гарні хлопці, до мене всіхніться!
 А чия то писаночка, гарненька, пишненька, —
 А чия то дівчинонька така соляденька?

Сині взори вже наложені, а тепер віск.... і занурю його в жовту фарбу. (Занурює в однім горнятку, по хвилині виймає). А тепер знов воском по жовтій основі. Випишу таку мережку...(пише далі й співає):

Ой, Василю, Василечку, тебе не видати,
 А я хочу тобі, милий, писаночку дати...

Тепер у помаранчеву фарбу (занурює і тримає), а потому ще воском і в червону основу... (Нагло чути тупіт копит по дорозі перед хатою, проїжджає важкий віз. Настя дивиться злякано в вікно, дорогою їде більше возів). Ой, що це починається... Чи не сховати мені писанок? (Спішитися дописувати).

МАТИ (входить): Доню, ховайся з писанками, бо їдуть з гарматами, та ще хтось до хати впаде!

НАСТЯ (показує готову писанку): Дивіться, мамо! Одна вже готова! Гарна?... (Нагло десь близько паде стріл з гармати, Настя налякалася і поклала писанку на стіл). Ой, лишенько! (Гармати починають бити щораз ближче).

МАТИ: Ходім, доню, ходім. До сусіди в муровану пивницю! Зачиняймо двері та ховаймося! Це велика битва починається...

НАСТЯ (як стояла, так скоро вхопила горнятка і писальце і вибігла за мамою з хати, але готову писанку забула на столі). Іду, мамо, іду!

(Сцена якийсь час порожня. Стрілянина змагається, перед хатою крики і прикази, десь далеко озивається голосне „Слава“, що при-ближається чимраз більше. Нагло до хати впадає Стрілець Василь.)

2. ЯВА: ВАСИЛЬ, СТІЛЕЦЬ

ВАСИЛЬ: Ось, я перший у Настиній хаті! Слова дотримав! Маємо приказ перешукати всі хати, чи де не скривається ворог. Та ворога тут немає... А деж вони, Настя з матір'ю?... Певно від битви кудись схоронилися. (Побачив на столі писанку). Ось, писанка! Яка красна! Бідна Настя! Вона певно тільки цю одну й успіла написати... Чи думала про мене? Вірю, що так! Візьму ту писанку, щоб хто інший не вхопив, а то наші хлопці тепер ласі на писанки!... (Бере писанку і ховає в кишеню).

пий! Немає нікого? То поспішаймо далі!

ВАСИЛЬ: Ходімо! (Скоро виходять. За сценою чути щораз більший гамір, біжать стрільці, чути команду сотника).

СОТНИК (за сценою): Перешукати всі хати, що перед нами! В тій хаті вже хтось був! Далі, вперед!...

(Накликування віддаються, десь чути постріли скорострілів і знов голосне „Слава!“ За якусь хвилину чути, як машерують сотні і співають):

Ой, видно село, широке село під горою,
Гей, там ідуть стрільці, січовії стрільці до бою,
Іде, іде військо крізь широке поле,
Хлопці ж бо то, хлопці, як соколи!

Ха-ха, ха-ха, ха-ха, ха-ха-ха-ха, Гей!

Дівчино, ребчино, чорнобривко моя,

Вийди, вийди, вийди, вийди, чимскорше до вікна.

Хлопці ж бо то, хлопці, як соколи!

(Пісня віддаляється).

3. ЯВА: НАСТЯ, СОТНИК, ХОРУНЖИЙ, СТРІЛЬЦІ, МАТИ

НАСТЯ (*вбігає радісно до хати*): Стрільчики наші прийшли! Стрільчики! Може і Василько є з ними! От, як добре, що я бодай ту одну писаночку — (*дивиться на стіл, вриває злякано*) — А деж та моя писанка? Я ж її тут на столі залишила! Господи! Чи був хто в хаті? Хтось узяв мою єдину писаночку! (*Починає плакати*).

СОТНИК (*входить з хорунжим і з чотирьомма стрільцями, за ними Мати Насті*).

МАТИ: Ось, прошу, будь ласка. Розгостіться в нас! Яке щастя, що ви прийшли до нас на самий Великдень!

СОТНИК: Спасибіг, матусю, за добре слово! (*До хорунжого*) Так, пане хорунжий, передайте приказ! Перша чета, що перша звійшла в село, залишається тут на відпочинок, — друга і третя йде в погоню за противником, а четверта в сторогому поготівлі як запас!

ХОРУНЖИЙ: Приказ, пане сотнику! (*хоче виходити*).

СОТНИК: Та ще одне! Довідайтеся, хто з вашої першої чети відзначився, а головне: хто перший був у селі і в цій першій хаті! Йому належить найвище відзначення і вищий ступінь. Я бачив здалеку, як котрийсь стрілець з першої чети вибився наперед усіх і біг у гущу ворогів просто до цієї хати та пірвав за собою і своїх товаришів. Тому стрільцеві, його відвазі й очайдушности завдячуємо таку скору перемогу. Тільки не пізнав я, котрий це.

ХОРУНЖИЙ: Довідаюся, пане сотнику! (*виходить*).

4. ЯВА: ТІ САМІ, БЕЗ ХОРУНЖОГО

СОТНИК (*до Матері*): Ну, що ж у вас чувати? Як поживалося зам без нас?... (*Побачив, що Настя втирає сльози*) А чого це ваша доня плаче? Сьогодні такий радісний день — не годиться плакати, а ще такий гарній дівчині. Треба всім нам радіти...

МАТИ: Та вона радіє, пане сотнику, ще й як радіє... Знаю я її думки. Тепер же деє може і наш батько і братчик прийде, бо вони між стрільцями, ще в Різдво пішли. І може ще кого вона виглядає... Та мабуть і тому плаче, що його не видати...

СОТНИК: Ну, годі, дівчино! Не плач, а то й ми почнемо плакати. Скажи нам, чого плачеш? Чи скривдив хто? Чи може справді когось виглядаєш? Та ось і тут стрільчики є. Вибирай кого хочеш!

НАСТЯ (*засоромлена*): Та ні, пане сотнику... Я вже не плачу... То так самі сльози тиснуться...

СОТНИК: От, ти краще нам писанки показалаб, які написала на Великдень!.. Чи не писала може?

МАТИ: Та писала щось... (*до Насті*) Доню, а деж та писанка, що ти написала? Покажи її панові сотникові...

НАСТЯ: Немає писанки... Одна була — та й та деє пропала...

СОТНИК (*уважно*): Як пропала? Взяв хтось? Де ж вона була?

НАСТЯ: Та осьтут на столі залишилася, як ми до сусіди втікали — а тепер її немає.

СОТНИК: О, то недобре! Чи ж би хтось із моїх стрільців самовільно щось із хати взяв? Будь це і писанка — та ми за таке строго караємо...

НАСТЯ (злякана): Ой, лишенько! Та тут і писанки мабуть ніякої не було. Я і сама не знаю, чи я її ту лишила, чи десь із собою взяла і загубила...

5. ЯВА: ТІ САМІ І ХОРУНЖИЙ, ЗГОДОМ ВАСИЛЬ

ХОРУНЖИЙ (входить): Пане сотнику, голову слухняно, приказ виконаний! Чети на своїх становищах. А перший стрілець, що добіг до села і до цієї хати, був справді стрілець першої чети, Василь Білик! Ось і він...

ВАСИЛЬ (входить і голоситься): Пане сотнику, стрілець Василь Білик голоситься слухняно!

НАСТЯ (нишком до себе): Боже! Василько!...

СОТНИК: Так ти, стрільче Василю, перший був у селі?

ВАСИЛЬ: Перший, пане сотнику!

СОТНИК: І перший у цій хаті?

ВАСИЛЬ: Перший, пане сотнику!

СОТНИК: Дуже гарно, Василю! Це честь для тебе і твоєї чети... (Уважно і строгіше) Але чим ти докажеш нам, що якраз ти був перший у селі і перший у цій хаті?... Бо міг це бути й інший стрілець, що тепер може вбитий, а може ранений і може не чув, що за ним питають... Чим докажеш?

ВАСИЛЬ: (збентежений) Чим докажу, пане сотнику?... (Дивиться на Настю, вона злякано усміхається крізь сльози) Не знаю, чим доказати, пане сотнику... (По хвилині) Ось хіба тим! (виймає з кишені писанку і кладе на стіл перед сотником) Тут на столі лежала та писанка, коли я ввійшов, і я —

СОТНИК: (строго) І ти взяв її, стрільче! Ось і маємо! А чи знаєш ти, що стрільцеві не вільно нічого рушити в хаті? Під найстрогішою карою — не вільно!

НАСТЯ: (кидається до сотника) Пане сотнику...

СОТНИК: (перериває) Набик, дівчино! Не допоможе твоя просьба! У тебе добре серце, ми знаємо. Але порядок у нас мусить бути. (до Василя) Шкода, Василю, що ти так провинився. Тепер замість відзначення хіба буде тобі кара... (скоро) Скликаю суд! Тут є якраз чотири стрільці-зв'язкові з кожної чети, вони будуть судити, а я проведитиму. (До хорунжого) Василя взяти під арешт, відібрати зброю... (До стрільців) А ми — ходімо до другої кімнати. Зараз буде і присуд. (Сотник і стрільці виходять, хорунжий дає крізь вікно знак, входять два інші стрільці, Василь віддає зброю, вони стають по його боках, Настя плаче. За сценою чути спів: „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть поправ, і сущим во гробі живот дарував...“)

МАТИ: Господи, як село радіє, а тут у хаті несподівано така пригода. *(до Насті)* І треба тобі було, доню, говорити за ту писанку?..

НАСТЯ: Деж я сподівалася, мамо, що таке буде... І навіть просити не можна...

МАТИ:*(приглядається Василеві)* Доню, та цеж мабуть знайомий наш з Різдвяних Свят! *(до Василя)* Чи ви не були в нас на Різдво? Ви ж називаєтеся Василь! *(до Насті)* Чи то може той сам?... Той, що ти про нього виспівуєш?...

НАСТЯ: *(соромиться)* Мамо, та що ж бо ви:... Я не пізнаю... А може... Василю, чи то ви?... *(нагло рішучо)* Я піду туди, до них, до суду!... *(вибігає)*

МАТИ: Кажіть, Василю, це ви?

СТРІЛЕЦЬ-ВАРТОВИЙ: Не можна матусю арештованому говорити! Може і цей, то ще покажеться... Ось і суд іде...

СОТНИК: *(за ним Настя і 4 стрільці)* Позір! *(Всі стають на позір)* Сотенний товариський суд розглянув справу стрільця Василя Білика з першої чети і проголошує такий присуд: *(Читає з аркуша паперу)*. „Стрільця Василя Білика признаємо винним, що він увійшов до цієї хати і самовільно взяв собі писанку зі стола. За це належиться йому кара згідно зі стрілецькими звичаями. Однак — з огляду на те, що дівчина Настя, властителька цієї писанки, переслухана як свідок, заявила, що ту писанку писала вона якраз для Василя Білика і що він знав про те, що це його писанка, признаємо об'легчуючу обставину: Василь Білик мав право вважати ту писанку за свою і взявши її, не провинився проти стрілецького звичаю. А тому суд увільняє його від вини і кари!“ Позір! Спочинь! Василеві віддати зброю, звільнити від арештування! *(Василеві дають зброю)*

ВАСИЛЬ: Слухняно дякую, пане сотнику!

СОТНИК: А тепер слухай, Василю! За твій сьогоднішній учинок підчас бою, а саме за те, що ти перший увійшов у село і в цю хату, подаю тебе до відзначення й іменую вістуном. І складаю тобі бажання зприводу того, що так щасливо вийшов з клопоту. *(Бере зі стола писанку і дає Василеві)* Ось, та писанка твоя — бо та дівчина... також твоя...

(Василь і Настя кидаються собі в обійми)

МАТИ: Боже, що за радість!

ВАСИЛЬ: *(до мамі і сотника)* Прошу вас, матусю і вас, пане сотнику, благословіть наші заручини...

СОТНИК: *(до мамі)* Згода, матусю?

МАТИ: Згода, пане сотнику... Чия писанка, того і дівчина...

СОТНИК: То благословіть, будь ласка. *(Василь і Настя стають на коліна)*

МАТИ: Благословляю вас, мої діти...

СОТНИК: І я благословляю і даю тиждень відпустки...

ВАСИЛЬ: Слухняно дякую, пане сотнику!

СОТНИК: *(до всіх)* Урядові справи покінчені! А тепер, стрільці, можемо повеселитися Воскресенням Христа, нашою перемогою і воєнною здобичею... Здобули ж ми три гармати, десять скорострілів і набрали дві сотні полонених!

ХОРУНЖИЙ: Так, це справді гарна добича і добра нагода до втіхи! Та мабуть найбільшу втіху має Василь, що здобув собі тільки ту одну — писанку... Нехайже ж він і починає веселитися...

ВАСИЛЬ: Пане сотнику, і ви, пане хорунжий, і ви, любі товариші стрільці! В імені нашої мами і моєї судженої і сам від себе щиро запрошую вас на спільне свячене!

СОТНИК: Запрошення з подякою приймаємо! А тепер на початок годиться заспівати воскресну пісню і подякувати Богові за сьогоднішній для всіх нас радісний день!

ВСІ: *(співають)*

Христос воскрес із мертвих, смертю смерть поправ —
І сущим во гробі живот дарував!

Завіса спадає

ПІД УВАГУ ТЕАТРАЛЬНИМ ГУРТКАМ!

Котрий Театральний Гурток перший відіграє на сцені всю програму „Стрілецької Писанки“, нехай повідомить про це Книгарню Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові, Ринок 10, і нехай пришле точний відпис або оригінал дозволу свого староства на ту виставу. Дозвіл потрібний, щоб оголосити його в пресі до відома іншим Театральним Гурткам. Першим трьом Театральним Гурткам, що пришлють до Книгарні такі дозволи (або їх відписи), розішле Книгарня нагороди: по 5 сценічних творів, які собі кожний з тих гуртків сам вибере з Каталогу сценічних творів, що його містимо на окладах цієї книжки.

15. Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), БАТЬКОВА КАЗКА. (Гріх і покаяння). Драма на 5 дій. Львів, 1924. (През. Нам. 13/10 1905, ч. 12799 і Дир. львів. поліц. 41898/905) .	1.60
16/17. А. Л. Суходольський, ХМАРА. Драма у 5. діях зі співами хорами і танцями .	2.50
18/19. Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), ЧУМАКИ. Комедія в 4. діях. З додатком: Режисерські уваги. (Дир. львів. пол. ч. 497/ст.) .	2.00
20. Котляревський Іван, НАТАЛКА ПОЛТАВКА. Українська опера в 2. діях. (Дозвол. През. Нам. 2/4 864 до ч. 5151 і Дир. львів. поліц. до ч. 7939/864) .	1.20
21/22. БАТРАКИ, драма на 4 дії. (Дозв. През. Нам. 23/IV 1911. до ч. 4661. і Дир. львів. пол. до ч. 22751/911) .	2.00
23. Гоголь, ОДРУЖІННЯ. (Переклад О. Пчілки). Комедія в 3. діях Львів, 1926. (Дозв. Дир. львів. пол. з 15/XII. 1921) .	1.50
24/25. Іван Франко, УЧИТЕЛЬ. Комедія в 3. діях. З додатком: Режисерські уваги. (През. Нам. 13/V 894 ч. 5016. — Дир. львів. пол. 13504/894) .	2.00
26. Вячеслав Будзиновський, З ЖИВОГО МЕДВЕДЯ. Песа в трьох діях З додатком: Режисерські уваги .	1.80
27. Кухаренко-Старицький, ЧОРНОМОРЦІ. Оперета у 3-ох діях. (Пр. Нам. 5/XI 1881, ч. 9458. Дир. львів. пол. ч. 27497/881) .	1.50
Партитура до „Чорноморців“ на спів і фортепян. .	7.20
29. С. Васильченко, НА ПЕРШІ ГУЛІ. Жарт на одну дію. З додатком: Режисерські уваги .	0.60
30. В. Товстоног, „ЗА ДРУЗІ СВОЯ“. Драма на 5 дій. З додатком: Режисерські уваги. (През. Нам. 4/IX 1911, ч. 15539. Дирек. львів. пол. ч. 50683/911) .	1.50
31. С. Васильченко, КУДИ ВІТЕР ВІЄ. Малюнок на 1. дію. З додатком: Режисерські уваги. (Дир. пол. з 12/XII 1920) .	0.80
32. Іван Тобілевич (Карпенко-Карий), СТО ТИСЯЧ. Комедія в 4. діях. (Пр. Нам. 13/III 1892, ч. 2510. Дир. львів. пол. ч. 7789/892) .	1.50
33. Борис Грінченко (В. Чайченко), НАХМАРИЛО. Комедія на 4 дії. Львів, 1928. З примітками. (Пр. Нам. 11/7 1896, ч. 6636. Дир. львів. пол. ч. 28886/896). .	1.60
34. І. Тогобочний, БОРЦІ ЗА МРІЇ. Драматичні ескізи сільського життя на 4 дії. Львів, 1928. 25/7 1922. ч. 1487/49 .	2.—
35. Велисовського, пер. Т. Ус-ка, БУВАЛЬЩИНА або НА ЧУЖИЙ КОРОВАЙ ОЧЕЙ НЕ ПОРИВАЙ. Жарт на одну дію. Львів, 1928. (Пр. Нам. 2/6 1864, ч. 9229. Дир. львів. пол. 15304/864) .	1.00
Партитура до „Бувальщини“ для співу в супр. м. охрестри .	5.—
36. М. Старицький, ЦИГАНКА АЗА (ХАТА ЗА СЕЛОМ). Драма на 5 дій. Львів, 1929. (Пр. Нам. 28/3 1895, ч. 3306. Дир. львів. пол. ч. 9395/895). З додатком: Режисерські уваги .	1.60
37. Ю. Шкрумеляк: „БЕРІМ БІДУ ЗА РОГИ!“ — Сільська Ревія — Веселий Вечір. (Дозволена до вистав Стар. в Самборі до ч. Поль. 10/37. з 16: XI: 1937) .	2.—
38. Ю. Шкрумеляк: „СВЯТИЙ МИКОЛАЙ У СЕЛІ“. Свят-Миколаївський Вечір у двох частинах .	1.—
39. Ю. Шкрумеляк: СТРІЛЕЦЬ НЕВМИРУЩИЙ. Лицарські пригоди Стрільця Січового. Драма на 5 дій .	1.50
40. Ю. Шкрумеляк: СТРІЛЕЦЬКА ПИСАНКА. Вистава на великодні і весняні дні, в двох частинах .	1.20

0,96/1986)

Р 5519

Смішуть і радять! Розвеселює й учить!

ТЕАТРАЛЬНІ ГУРТКИ — УВАГА!

Вже вийшла з друку довго ожидана Велика Сільська Ревія

Веселий Вечір „БЕРІМ БІДУ ЗА РОГИ“!

Перша велика збірка веселих сценок, пісень-куплетів, розмов та одноособових і збірних самоговірок. Зладив Юра Шкрумеляк.

Ось наголовки деяких точок Веселого Вечора: „Зі середі на п'ятницю“ (сценка), „На чім то я скінчив?“ (самоговірка), „Стрільці на квартирі“ (сценка), „Максим і Клим два сміхованці“ (розмови й пісні про сумне й веселе), „Стара війна — Усеує про евій вує“ (пісня-куплет), „Приєуд смерти на біду“ (збірна самоговірка і пісня), „Як то було за князя Гороха“ (збірна самоговірка), „Скарга до Союзу Народів“ (розмова коня з коровою), „Циганська наука“ (весела сценка), „Берім біду за роги“ (розмова з бідою і пісні разом з глядачами).

Всіх 20 тожок програми, з текстом для „заповідача“ і з режисерським заввагами. Цілий Вечір на чотирьох годинах, та можна його довільно скорочувати, бо кожна точка цілість для себе. Точками Ревії можна доповнювати та кож звичайні вистави, фестини і концерти.

Ціна цієї великої Ревії (64 сторін друку) тільки **2 золоті**

Купуйте або замовляйте поштою в Книгарні Наук. Т-ва ім. Т. Шевченка, Львів, Ринок ч. 10. (На порто долучіть 30 грошів).

Ця Ревія дозволена до вистав. (Стар. в Самборі ч. П. 10/37. з 16. XI. 1937, Стар. в Турці ч. 16/324. з 15. XI. 1937. і в Стар. в Збаражі та майже всі інші Староства).

КОЖНИЙ ТЕАТРАЛЬНИЙ ГУРТОК

виставить певно з великим моральним і матеріальним успіхом найновішу штуку ЮРИ ШКРУМЕЛЯКА п. н.

СТРІЛЕЦЬ НЕВМИРУЩИЙ

Лицарські пригоди Стрільця Січового

Драматичні картини в 5 діях

Акція проходить жваво, і напружує глядача наче фільма. Зміст неси захоплює і підбадьорувє. Провідна думка: передати пам'ять про недавнє славне минуле новому поколінню та зацінити в ньому палке бажання, прислужитися по лицарськи рідному народові.

Особливістю цієї неси є гурт правдомовців, що нагадує хори з давніх грецьких трагедій і є на сцені речником життєвої правди, мудрости і долі.

ЦІНА КНИЖКИ 1.50 ЗЛ., НА ПОРТО 25 ГР.

Замовляти:

**КНИГАРНЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА
ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10.**

РА 5519

Ю. Шкрумеляк

Стрілецька

ПИСАНКА